

דבר ראש העיר קריית-מוצקין מר חיים צורי

משפחות יקרות,

אלבום זיכרון זה לידתו במחוייבותנו האישית כלפיכם, המשפחות השכולות, תושבי קריית מוצקין, הורים, רעות, ילדים ואחים, אשר הקריבו את היקר מכל במלחמות ישראל.

כאבכם לא רק שאינו נמוג, אלא בחלוף השנים הוא גובר והופך קשה יותר משנה לשנה, בוודאי במועד זה הסמוך ליום הזיכרון הכללי לחללי צה"ל.

המעט שאנו יכולים לסייע בידכם הוא לשמר את זכרם של החללים באלבום זה המציג אירועים, עשייה ותחנות שונות בחייהם הצעירים של הבן או הבת.

תלמידי בתי"ס "אורט" קריית מוצקין, בנות "אולפנא סגולה" וצוות הסטודנטים ממכללת "שאק" נענו ליזמה המשותפת של עיריית קריית מוצקין ובית "יד לבנים", בהנחייתו של מר מיכאל ויצמן, וביקרו בבתיכם לקבל חומרים ומקורות לעריכת האלבום. דמותם של הנופלים נשקפת בספר זה.

אציין בסיפוק את היענותם היוצאת מן הכלל של התלמידים והתלמידות להשתתף במפעל חשוב זה. הקשר שנוצר עמכן, משפחות יקרות, היה רב משמעות בעבורם והותיר בהם רישום עמוק.

משוכנע אני כי קשר זה היה גם לכם מקור לסיפוק ולנחמת מה, מעצם העובדה כי נציגי הדור הצעיר תורמים ומסייעים להנציח את הנופלים והנופלות, משימה שלא הייתה פשוטה להם כלל וכלל.

בשם עיריית קריית מוצקין, הנני מודה לכם על שיתוף הפעולה ומאחל לכם בריאות ואריכות ימים.

שלכם,

חיים צורי, ראש העיר

ערב יום הזיכרון תשע"ב
מאי 2012

דבר יו"ר "יד לבנים" קרית מוצקין מר מיכאל וייצמן

אחי ואחיותי משפחת השכול היקרה,

השכול והכאב על אובדן הבנים והבנות, שנפלו במערכות ישראל, הינו כאב אישי ויום יומי שלנו המשפחות.

טובי בנינו ובנותינו חרפו את נפשם בעוז ובגבורה, למען עצמאותה וביטחונה של מדינת ישראל, בה הם נפלו במסע ארוך לביצור ביטחונה, בקרבות, באימונים, בתאונות ומשימות הביטחון השוטף.

במותם הנחילו לנו יקירנו, מורשת הטבועה עמוק בלב כולנו-מורשת הגבורה, הרעות והקרבה. את המשמעת האמיתית של "לתת את הכל", רק אנחנו המשפחות יודעים.

אין כאב עמוק יותר מכאב השכול. מסורת הגבורה ומסירות הנפש של הבנים והבנות מפעמת בנו ומנחה את דרכנו. היא מחייבת את כולנו לזכור, כי בזכותם קיימת מדינתנו. לאורה של מורשת זו נמשיך לחזק, להנציח ולזכור את בנינו ובנותינו לעד.

אנו מעלים על נס, תרומתם רבת החשיבות של המתנדבים, בני הנוער, תלמידי ביה"ס "אורט" מוצקין, תלמידות האולפנא וצוות הסטודנטים, להנחלת מורשתם ופועלם של יקירנו בני הקריה, בשיתוף רשות העירייה, מחלקת החינוך ומנהלי בתי הספר.

זכר בנינו ובנותינו, חתום וחקוק בליבנו לעולמי עולמים!
יהי זכרם ברוך!

חיזקו ואימצו.

שלכם,
מיכאל וייצמן, יו"ר "יד לבנים"
וחבר מועצת העיר קרית מוצקין

סגן משה (מוסה) כהן הי"ד
י"ט בחשוון תשי"ב - כ"ו בתשרי תשל"ד
18.11.1951-22.10.1973
בן 21 בנפלו
מקום מנוחתו
בית העלמין הצבאי חיפה

משה (מוסה), בן אסתר ואברהם, בן יחיד להוריו, נולד ביום י"ט בחשוון תשי"ב 18.11.1951
בחיפה.
הוא למד בבית הספר היסודי "רמות", ואחרי כן המשיך וסיים את לימודיו בבית הספר
התיכון ע"ש "שפרינצק" ובביה"ס "נהלל".

פורים 1952

משה היה תלמיד טוב וממושמע ואהוב על מוריו וחבריו. עיקר עניינו היה בלימודי הטבע. הוא הרבה לקרוא בתחום זה והרבה לטייל ברחבי הארץ ולתור את נופיה ואת אתריה. משה היה בעל דרך ארץ ובעל ערכים, משה הרבה להסתובב בחברה טובה, החברים אשר היו לו בעברו נשארו עד היום בקשר עם משפחתו. משה סייע לחבריו בכל עת והטה להם אוזן קשובה. הוא היה בעל בטחון עצמי, והוא לא ידע פחד מהו. משה נמנע ממריבות והיה שוחר שלום מטבעו, בעל חוש הומור וכחובב טבע הרבה לצלם נופים ובעלי חיים. משה תמיד מצא לו עניין לעסוק בו ומעולם לא ישב בטל

משה אהב מאד את הוריו, היה להם בן מסור ורחש להם כבוד רב.

משה גויס לצה"ל במחצית מאי 1970. כיוון שידע היטב את הלשון הערבית הוצב לחיל המודיעין. שנה וחצי לאחר גיוסו השתלם בקורס קצינים בסיסי ובקורס לקציני מודיעין. את מרבית ימי שירותו הצבאי הסדיר עשה ברמת הגולן. הוא היה קצין טוב ואהוד ומוערך על פקודיו ועל מפקדיו. הוא שימש דוגמא אישית לחבריו בכושרו הגופני וכישוריו הבין אישיים.

חודשים אחדים נמנה עם המשרתים בצבא הקבע. ביום כ"ו בתשרי תשל"ד, 22.10.1973 נפל משה בקרב על מורדות החרמון. הוא הובא למנוחת עולמים בבית העלמין בחיפה. השאיר אחריו אב ואם. לאחר נופלו הועלה לדרגת סגן.

שוחר צבאי

הוריו הקימו לזכרו חדר טבע בבית הספר "רמות" ברמת שאול בחיפה.

משה היה ילד חובב טבע ובעלי חיים.
הוא אהב לצפות במעוף הציפורים, לגדול ולטפח חיות ואף לצלמן.
הוא נהג לאסוף בולים מארצות שונות.

דף מתוך אתר ביה"ס "רמות"-מעבדת המדעים, לזכרו של משה

בית ספר "רמות"
מדעים ביבה ערכים
המסע אל ההצלחה

04-8332291 • פקס: 04-8330504 • טל: • חיפה, 85 צופת דרך

סביבות למידה חזרה לדף הבית

מעבדת מדעים

מעבדת המדעים והטכנולוגיה בבית ספר "רמות" - ממלכת מדעית קסומה
לזכרו של משה כחן ז"ל, בוגר בית הספר שנפל במלחמת יום הכיפורים

מעבדת המדעים והטכנולוגיה בבית ספר "רמות" מספקת את התנאים הלימודיים להכרת תופעות וחוקיות, תוך שימוש בציוד מעבדי מגוון. המעבדה מאפשרת קיום ניסויים הממחישים את הידע התיאורטי במדע וטכנולוגיה.

במעבדה מתקיימות פעילויות לימודיות בתחומים כמו ביולוגיה, כימיה, פיזיקה, מדעי כדור הארץ ועוד. היא מאפשרת עבודה ולמידה באווירה נעימה, המגרה חקר ולמידה.

חדר המעבדה מנוצב בצורה אסתטית, גזני כחול המשתלבים ביניהם, ריהוט עץ נח, וילטות המאפשרים החשכת החדר, ארונות תצוגה מעץ בהם אוסף מרשימים של מודלים שונים, מוחלבים, מפות, תיבות תצוגה בנושאים שונים והמצעי המחשה ניספיים. בנוסף במעבדה מצויים תבליטים העוסקים בנושאים שונים כגון גוף האדם וציוד עשיר הקשור לניסויים.

במעבדה ספריה מדעית לימודית עשירה.

החדר משמש ככיתה מקוונת עם לוח חכם, מחשבים וכך יש בו מכשירים חשמליים כמו טלוויזיה, וידאו ו-DVD.

על הקירות במעבדה ובסביבתה מודגש אחד מעמודי התווך של חוג ביה"ס - שמירה על הסביבה, עידוד סביבה ירוקה ושמירה על המים והחיסכון במים.

בנוסף, בחדר המעבדה מוצגות תערוכות מתחלפות בנושאים שונים להם זיקה לנלמד ובנוסף אליה ממוקם לוח קיר עם תכנים שונים במדעים וטכנולוגיה. הלוח הינו לוח מלמד וחזויתי.

המעבדה שלנו היא ממלכת מדעית קסומה בה לומדים כל ילדי ביה"ס!

בי"ס "רמות" אז ועכשין

משה ז"ל על נופי ביה"ס-העלה את התמונה לאתר ביה"ס, חברו דודו שחם (הרטשטיין)

בלאדה לחבר שנפל/טובי לוי

להתראות בשמחות
כך אמרת לנו, טרם קרב
כעת עליך אבנים מונחות
ובליבנו תהום וכאב רב

תמיד צעדת בראש כולם
את כאבם נשאת
זעקת קבל עם ועולם
כתף הושטת לחלשים ממך
ואנו אהבנו והלכנו איתך

לחייליך פקודיך, היית כאב
ביום חג, בחורף וגם בשרב
אותם שלחת לבתיהם לבלות
ובמקומם על המשמר נשארת עד כלות

כעת בתוכנו יש רק ריקנות
הן חבר שכמותך, לא שוכחים בקלות
נשמתי הגדולה במרומים תשוטט
אך אצלנו זכרך כאוד בוער ולוהט

משה יקירי, לי היית כאח
בנופלק, נפל כתרי
בכד ראשי ויישח

חניך מצטיין בטירונות ובקורס

טובי לוי, חברו של משה, מספר...

את משה הכרתי לראשונה בשלהי שנת 1968, בקד"צ (קורס קדם צבאי) בבת גלים, ומיד נוצר בינו לביני ובין עוד בחור, איציק וסקר, קשר מיוחד.

ידעתי מיד שזה בחור כלבבי- מלא שמחת חיים, שובבות, חוש הומור ומעל הכל: מנהיגות מלידה. הפכנו משה, איציק ואנוכי לשלישייה והשתדלנו לבלות ולהיות ביחד.

משה היה בן יחיד להוריו, אסתר ואברהם והיה מסור להם מאוד. תמיד עזר להם בכל. כמו כן אהב לעזור לכל החברה בקורס.

על דאגתו יעיד המקרה הבא: ערב אחד, אחרי שסיימנו ללמוד בקורס, הוא הגיע לביתנו (גרנו אז בדרך הים, חיפה) לקחתני לסיבוב על ה"ווספה" (קטנוע של אותם ימים) שלו.

והנה בדרך לביתו של איציק, החליק הקטנוע על כתם שמן ושנינו השתטחנו על הכביש. משה נזרק על הכביש וזינק לעברי, נשכב על הכביש וקלט את מלוא משקלי על גופו, ובכך מנע ממני פציעה חמורה.

למזלו לא קרה לו שום דבר רציני. כאשר קמנו על רגלינו ווידינו שלא שברנו כלום, השביע אותי משה לא לספר על כך לאיש, ובייחוד לא להוריו ודאג להסתיר את פצעי הנפילה ע"י הורדת המכנסיים נמוך ככל האפשר.

זכור לי היום בו הודח איציק מהקורס. משה התעצבן ובמשך שבוע ימים היה סר וזועף ורטן על העוול שנעשה.

עם גיוסנו לצה"ל בשנת 1970 נפרדו דרכנו. משהו הוצב בצפון ומשם יצא לקורס קצינים, ואילו אני הדרמתי לסיני. בתום שנה חזרתי לארץ (כפי שקראנו לזה אז) והוצבתי בבסיס המפקדה. היינו מתראים מפעם לפעם כאשר הוא היה מגיע למפקדה.

לעיתים קרובות כאשר נפגשנו הוא היה אומר לי (מוניתית אז למפקד הכלבייה), שאני מתבזבז ועל"י לצאת לקצונה. אני כמובן באותם ימים לא התייחסתי לזה ברצינות, וכך עברו להם הימים, עד לשיחרורי ביולי 1973.

משה היה בא לבקרני בביתנו, כל אימת שהיה מרשה לעצמו לצאת לחופשה (פשוטו כמשמעו: לא פעם היה מוציא את חייליו הביתה ונשאר במקומם), משחק עם אחי הקטן גדי ולפעמים היינו נוסעים לטייל בפולקסווגן "דאבל קבינה" שהיה לוקח מהוריו.

עם פרוץ מלחמת יום הכיפורים, נסעתי למפקדה ושם שמעתי את בשורת האיוב: משה נפל. הרגשתי כאילו נפער לי בור באמצע החיים. איך יכול להיות שמשה, הבחור היפה, הנועז והחזק איננו.

היום אני יודע: המלחמה הארורה היא לקחה לי חבר לחיים.

אך עם זאת, יש דבר שאותי מנחם קמעא: זכיתי להגשים את דבריו של משה-יצאתי לקורס קצינים ונעשיתי קצין בצה"ל, והרגשתי אז כאילו אני ממשיך את דרכו.

אין בליבי ספק שאילו היה משה חי עמנו כיום הוא היה מגיע לעמדה בחירה בצה"ל.

אין יום בו לא עולה דמותו לנגד עיני: חסון, בעל פנים מחייכות תדיר, מתחת לרעמת תלתלים חומים (לא פעם כיניתיו בשם "חרופ": כבש בערבית) ואני שומע את המשפט שאהב לומר: "אתה מצחיק?!", או "אתה ערבי".

יהי זכרו ברוך!

בית הספר לקצינים קודס קצינים בסיסי

נסניו תשל"ב
נובמבר 1971

בית-ספר למודיעין

ענף מודיעין קרבי

קודס קמ"נים בסיסי

מוזר מאי 1972-תשל"ב

צבא הגנה לישראל
העצמה הכללי

תעודות הוקרה וכבוד

לזכרו של

סגן פשה כהן, ז"ל

שר נפל בעת פילוי תפקידו ב-צה"ל
בפליחפת יום הכפורים.

סגן פשה כהן, ז"ל

שרת בשירות הקבע בצה"ל.
הוא ראה את שירותו כשליחות
ונשאו בעסירות ובאהבה.

נכון ופסור תמיד, הקדיש עצמו
להגברת כוחו של צה"ל ולטיפוח רוחו
כאשר טובת העדינה לנגד עיניו.

הוא נפל ואננו יודת אדנו.
בנופלו הקריב את חייו במערכה
הגדולה והארוכה למען חירות ישראל.
זכרו יהיה נצור עננו יחד עם זכרם
של כל עברי צבא הגנה לישראל.

הרצל שפיר, אלוף

ראש עט"ל/אכא

ט"עסן תש"לד - 8 אפריל 1974

משה היית חייל נבון ותמים
שמרעיף אהבה על הטבע והפרחים
הספקת לשתול לא מעט שתילים

כוכב מלחמה יזכרוך ההורים
המון אהבה רכשת לבעלי חיים
נפלת כמטאור במלחמת יום הכיפורים

קינת דוד

הצבי ישראל על במותיך חלל איך נפלו גבורים :
אל-תגידו בגת אל-תבשרו בחוצות אשקלון
פן-תשמחנה בנות פלשתים
פן-תעלזנה בנות הערלים :
הרי בגלבוז אל-טל ואל-מטר עליכם ושדי תרומות
כי שם נגעל מגן גבורים
מגן שאול בלי משיח בשמו :
מדם חללים מחלב גבורים
קשת יהונתן לא נשוג אחר
וחרב שאול לא תשוב ריקם.
שאול ויהונתן הנאהבים והנעימים בחייהם
ובמותם לא נפרדו
מנשרים קלו מאריות גברו :
בנות ישראל אל-שאול בכינה
המלבשכם שני עם-עדנים
המעלה עדי זהב על לבושכן
איך נפלו גבורים בתוך המלחמה
יהונתן על-במותיך חלל :
צר-לי עליך אחי יהונתן נעמת לי מאד
נפלאתה אהבתך לי מאהבת נשים
איך נפלו גבורים ויאבדו כלי מלחמה : (שמואל ב', א' : יט-כו)

